

Sygn. akt VU 2819/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy – V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Główczyński

Protokolant: Magdalena Pańków

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2015 roku w Legnicy

sprawy z wniosku M. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawnych

na skutek odwołania M. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 4 lipca 2014 roku

znak (...)

I. **oddala odwołanie,**

II. **zasądza od wnioskodawczyni na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt VU 2819/14

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. uznał stanowisko przedsiębiorcy (...)przedstawione we wniosku złożonym w dniu 09 czerwca 2014 r. w sprawie ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za zatrudnionych zleceniobiorców za nieprawidłowe.

W uzasadnieniu organ wskazał, że wnioskodawczyni domagała się wydania pisemnej interpretacji w trybie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej przyszłego stanu faktycznego, dotyczącego wykładni i stosowania art. 18 ust.3, w zw. z § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe („rozporządzenie składkowe”). Podała, że nie wyklucza rozpoczęcia świadczenia usług, polegających na montażu i demontażu konstrukcji stalowych (rusztowań). W ramach prowadzonych przez siebie przyszłych usług wnioskodawczyni zawierać będzie z osobami fizycznymi umowy zlecenia. Miejscem lokalizacji zlecenia będzie jednocześnie Polska, Belgia bądź Holandia- miejsce inne niż miejsce zamieszkania bądź siedziba wnioskodawcy. Z uwagi na fakt, iż umowa zlecenia będzie wykonywana poza miejscem zamieszkania zleceniobiorcy oraz poza miejscem siedziby zleceniodawcy, w umowach zlecenia zawieranych ze zleceniobiorcami oprócz zasadniczego wynagrodzenia zleceniobiorcy, za każdy dzień świadczenia usług poza granicami kraju będzie przyznana dieta. Dieta ta nie będzie

powiązana z wyżywieniem i zakwaterowaniem, ale z faktycznym wykonywaniem pracy na terenie innego niż Polska kraju.

Powyższe diety wnioskodawczyni zamierza wypłacać do wysokości, a nie na zasadach określonych w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (dalej: „rozporządzeniu o podróżach służbowych”), ale na zasadach określonych w umowie bądź ogólnych warunkach umownych (OWU), stanowiących wiążący załącznik do umowy zlecenia. Zatem przepisy OWU bądź samej umowy zlecenia będą wiązały możliwość naliczenia diet z faktycznymi dniami pracy poza granicami kraju, a nie gotowością do wykonania zleconej usługi, z tym nadto zastrzeżeniem, że za cały dzień wykonania zadania poza granicami kraju zleceniobiorca nie otrzyma diety wyższej niż określonej w rozporządzeniu o podróżach służbowych.

Wnioskodawczyni posiadała wątpliwość, czy diety, wypłacone zleceniobiorcy na warunkach określonych wyżej za wykonywania pracy poza granicami kraju, będą zwolnione z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne na podstawie § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. W ocenie wnioskodawczyni w.w. przepis rozporządzenia będzie miał zastosowanie do planowanych diet, ponieważ dieta w jego rozumieniu oraz w rozumieniu rozporządzenia o podróżach służbowych i w świetle art. 77⁵ § 1 k.p. dotyczy jedynie diet przyznawanych pracownikom, a definicje diety tam zawarte nie można stosować wprost do diet ustalonych w umowach cywilnoprawnych, w oparciu o zasadę swobody umów, które należy rozumieć w tym ostatnim wypadku szerzej, bo potocznie, tj. jako zryczałtowana należność za każdy dzień wykonywania zlecenia poza granicami kraju. Z kolei podróżą służbową w przypadku zleceniobiorcy będzie każdy wyjazd na polecenie zleceniodawcy za granicę. Ponadto, w ocenie wnioskodawczyni, ustawodawca w § 2 ust. 1 pkt 15 w.w. rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r., użył sformułowania „dieta” w znaczeniu wyżej wskazanym potocznym, a odesłanie do rozporządzenia o podróżach służbowych, zawarte w tym przepisie, nastąpiło tylko w zakresie wysokości należności z tytułu podróży służbowych tak wskazanych, a nie zasad ich przyznawania, czy definicji. W związku z tym prawidłowe, zdaniem wnioskodawczyni, jest odpowiednie zastosowanie § 2 ust. 1 pkt 15 w.w. rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r. do diet przyznawanych przez zleceniodawcę na w.w. warunkach, w oparciu o normę z § 5 ust 2 tego rozporządzenia, zgodnie z którą przepisy § 2-4 tego rozporządzenia stosuje się odpowiednio przy ustalaniu podstawy wymiaru składek członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni kółek rolniczych oraz osób wykonujących pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych powyższe stanowisko wnioskodawczyni uznał za nieprawidłowe, argumentując, że przepis § 2 ust. 1 pkt 15 w.w. rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r. odsyła do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej w pełnym zakresie. Powyższe oznacza, iż przedmiotowe wyłączenie ma odpowiednie zastosowanie do zleceniobiorców, jeżeli stosowne postanowienia zawartych z nimi umów lub przepisy odrębne przewidują zwrot tych należności, na zasadach przewidzianych w w.w. rozporządzeniu o podróżach służbowej.

Jako że w opisie stanu faktycznego wnioskodawczyni wskazała, iż z treści umów zlecenia zawieranych ze zleceniobiorcami wynikać będzie, że oprócz zasadniczego wynagrodzenia zleceniobiorcy, za każdy dzień świadczenia usług poza granicami kraju będzie przyznana dieta w zryczałtowanej wysokości, nie powiązanej z wyżywieniem i zakwaterowaniem, ale faktycznym wykonywaniem pracy na terenie innego niż Polska kraju, organ ubezpieczeniowy stwierdził, że konstrukcja tak przedstawionej diety jest niezgodna z zasadami jej ustalania wynikającymi ze wskazanego powyżej rozporządzenia, a w konsekwencji świadczenie pieniężne przysługujące zleceniobiorcy, jako nie spełniające przesłanek zawartych w 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad ustalania

podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe - będzie stanowiło podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

Ponadto Organ zastrzegł, powołując się na treść art. 83 d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, że nie jest uprawniony do rozstrzygnięcia w trybie art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, czy zleceniobiorca wykonuje umowę zlecenia poza miejscowością, w której znajduje się siedziba zleceniodawcy przebywa w podróży służbowej, bowiem powyższe nie jest zagadnieniem z zakresu zastosowania przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i Zakład nie jest uprawniony do rozstrzygnięcia tej kwestii poprzez wydanie pisemnej interpretacji.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawczyni M. T. wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zarzucając:

1. naruszenie § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie;
2. naruszenie art. 10 ust. 5 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej w zw. z art. 107 § 1 i 3 ustawy z dn. 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego („k.p.a.”) poprzez niedopełnienie nałożonego przepisami prawa obowiązku uzasadnienia prawnego decyzji, a w szczególności nie wyjaśnienia podstawy prawnej decyzji;
3. naruszenie art. 6 k.p.a. w zw. z art. 10 ust. 5 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tj. Dz.U. z 2004 r. nr 173, poz. 1807 z późn. zm.) w zw. z art. 107 § 1 i 3 k.p.a., gdyż niedopełnienie nałożonego przepisami prawa obowiązku uzasadnienia prawnego decyzji narusza zasadę praworządności;
4. naruszenie art. 8 k.p.a. w zw. z art. 10 ust. 5 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tj. Dz.U. z 2004 r. nr 173, poz. 1807 z późn. zm.) w zw. z art. 107 § 1 i 3 k.p.a., gdyż niedopełnienie nałożonego przepisami prawa obowiązku uzasadnienia prawnego decyzji narusza zasadę pogłębiania zaufania do organów władzy publicznej.

Uzasadniając powyższe zarzuty wnioskodawczyni powieliła argumentację wskazaną we wniosku z dnia 9 czerwca 2014 r., a nadto wyraziła przekonanie, że pojęcie „diety” na gruncie k.p., rozporządzenia o podróżach służbowych oraz rozporządzenia składkowego w żaden sposób nie jest bezpośrednio powiązane z konsumpcją (wyżywieniem), ale wykonywaniem czynności poza stałym miejscem wykonywania pracy bądź na terenie innego kraju i jej celem jest zrekompensowanie pobytu poza stałym miejscem świadczenia usług. Tym samym zleceniodawca wypłaci „diety”, które jednak nie są dietami w tego słowa znaczeniu nadanym przez rozporządzenie o podróżach służbowych, gdyż nie są wypłacane pracownikowi w rozumieniu przepisów kodeksu pracy. Skoro jednak 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia składkowego zastosowanie ma „odpowiednie” do zleceniobiorcy, to tym samym należy uznać, że takie „diety” nie stanowią podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Przepis 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia składkowego ma zastosowanie do zleceniobiorcy, który otrzymuje „diety” z tytułu podróży służbowej. Zleceniobiorca nie może być w podróży służbowej w znaczeniu nadanym tej instytucji prawnej przez k.p. ani otrzymywać diety na zasadach wynikających z przepisów rozporządzenia składkowego, gdyż nie jest pracownikiem w rozumieniu kodeksu pracy.

Z tego też powodu podróży służbowej zleceniobiorcy nie można oceniać z punktu widzenia przepisów prawa pracy. Jeżeli więc zleceniodawca nie uwzględni w podstawie wymiaru składek „diety” wypłaconych z tytułu podróży zleceniobiorcy za każdy dzień pracy wykonywanej poza granicami kraju, to nie ma podstaw do zakwestionowania takiego postępowania z tego powodu, że w danej sytuacji nie były spełnione kryteria, jakie dieta oraz podróż służbowa w rozumieniu szeroko rozumianych przepisów prawa pracy spełniać powinna.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie podtrzymując argumenty zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. T. prowadzi działalność pozarolniczą pod firmą (...). Swoją działalność planuje rozszerzyć o świadczenie usług, polegających na montażu i demontażu konstrukcji stalowych (rusztowań). W ramach prowadzonych przez siebie przyszłych usług wnioskodawczyni zawierać chce z osobami fizycznymi umowy zlecenia. Miejszem lokalizacji zlecenia będzie jednocześnie Polska, Belgia bądź Holandia- miejsce inne niż miejsce zamieszkania bądź siedziba wnioskodawcy. Z uwagi na fakt, iż umowa zlecenia będzie wykonywana także za granicą, w umowach zlecenia zawieranych ze zleceniobiorcami oprócz zasadniczego wynagrodzenia zleceniobiorcy, za każdy dzień świadczenia usług poza granicami kraju będzie przyznana dieta, niepowiązana z wyżywieniem i zakwaterowaniem, ale z faktycznym wykonywaniem pracy na terenie innego niż Polska kraju.

Dnia 9 czerwca 2014 r., wnioskodawczyni, działając jako przedsiębiorca, złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniosek o interpretację przepisu § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. We wniosku o interpretację zawarła pytanie:

1. Czy wypłacone diety zleceniobiorcy na warunkach określonych w podanym stanie faktycznym za każdy dzień wykonywania pracy poza granicami kraju będą zwolnione z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne na podstawie § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe?

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl przepisu art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z dnia z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie. Wniosek o wydanie interpretacji może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzeń przyszłych. Przedsiębiorca we wniosku o wydanie interpretacji jest obowiązany przedstawić stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe oraz własne stanowisko w sprawie (ust. 3). Zatem zakres i przedmiot sprawy o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa zakreśla treść wniosku wszczynającego postępowanie, a rolą organu prowadzącego to postępowanie jest ocena stanowiska strony w spornej kwestii, nie zaś przedstawianie poglądów i wykładni przepisów odnoszących się do różnych sytuacji faktycznych. Istotą tego postępowania jest uzyskanie przez stronę wyjaśnienia treści przepisów prawa, na które wnioskodawca się powołuje i ich zastosowania w odniesieniu do indywidualnej sytuacji wskazanej we wniosku.

W ocenie Sądu stanowisko organu rentowego jest prawidłowe i wystarczająco uzasadnione.

Słusznie organ ten wskazał, że odpowiednie stosowanie przepisu § 2 ust 1 pkt 15 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe do diet przyznawanych zleceniobiorcom wymaga ustalenia, czy dieta ta odpowiada diecie w rozumieniu rozporządzenia o podróży służbowej. Dieta w rozumieniu tego rozporządzenia i przepisów kodeksu pracy generalnie stanowi należność przysługującą pracownikowi w związku ze zwrotem wydatków z tytułu wyżywienia i noclegu za granicą w czasie podróży służbowej. Z założenia, jej wysokość powinna korelować z przybliżoną wysokością wydatków generowanych przez podróże służbowe. Tak rozumiane należności przeznaczone na pokrycie oczywiście zwiększonych kosztów utrzymania i noclegów za granicą nie można uznać za elementy wynagrodzenia za pracę wykonaną, stanowiące koszty uzyskania przychodów z tytułu wykonywanego zatrudnienia, gdyż w zasadzie są niezależne od pracy wykonanej w trakcie podróży służbowej.

W tym miejscu dla porządku trzeba przypomnieć, że podróżą służbową jest wykonywanie na polecenie pracodawcy określonego zadania poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy lub stałe miejsce pracy

pracownika, w terminie i miejscu określonym w poleceniu wyjazdu służbowego. Typowa podróż służbowa charakteryzuje się tym, że w kompleksie obowiązków pracownika stanowi zjawisko nadzwyczajne (wyjątkowe), a czas podróży z założenia nie musi i nie ma być w pełni wykorzystany do wykonywania pracy w interesie podmiotu zatrudniającego. Na czas podróży służbowej składają się w istocie: czas podróży sensu stricto (czas przejazdu w obie strony oraz czas pobytu) a także czas faktycznego wykonywania zadania. W razie odbywania typowej podróży służbowej dochodzi zatem do wskazania przejściowego „innego miejsca wyznaczonego do wykonywania pracy”. Istotne są też uwagi Sądu Najwyższego, zawarte w wyroku z dnia 30 maja 2001 r., I PKN 424/00, że podróżą służbową poza granice kraju jest wykonywanie zadania określonego przez pracodawcę poza miejscowością, w której znajduje się stałe miejsce pracy pracownika.

Zdaniem Sądu tylko diety i inne należności wypłacane na pokrycie zwiększonych wydatków na wyżywienie, noclegi i dojazdy i będące tym samym konsekwencją tych wydatków, należy wyłączyć z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w oparciu o § 2 ust 1 pkt 15 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Tymczasem konstrukcja diety, proponowana przez wnioskodawczynię, wskazuje na zupełnie odmienny charakter tego świadczenia. Wnioskodawczynie twierdzi, że dieta związana byłaby z faktycznym wykonywaniem usług za pracę za granicą, a jej wysokość nie byłaby uzależniona od zwiększonych wydatków wyżywienia i noclegu. Wypłacana byłaby „do wysokości” ustalonej w umowie zlecenia lub ogólnych warunkach umów zlecenia obowiązujących w przedsiębiorstwie wnioskodawczynie. Ostateczna wysokość diet zależałaby od czasu rzeczywistej pracy za granicą za każdy dzień, z tym że za cały dzień wykonywania zadania poza granicami kraju zleceniobiorca otrzyma dietę nie wyższą, niż określoną w rozporządzeniu o podróżach służbowych.

Tak określona dieta, zdaniem Sądu, stanowi w rzeczywistości przychód, który zgodnie z art. 18 ust.1 ustawy System ubezpieczeń społecznych stanowi podstawę wymiaru składek. Art. 4 pkt 9 ustawy systemowej definiując przychód odsyła do pojęcia przychodu w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu m.in. zatrudnienia w ramach stosunku pracy, jak i z tytułu umowy zlecenia. Przychodem w rozumieniu w.w. przepisów podatkowych są wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężna świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za nie wykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty, niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych (art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych -(t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307 ze zm.)).

Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe zleceniobiorców ustala się na podstawie w.w. zasad, jeżeli w umowie agencyjnej lub umowie zlecenia albo w innej umowie o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, określono odpłatność za jej wykonywanie kwotowo, w kwotowej stawce godzinowej lub akordowej albo prowizyjnie (art. 18 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych).

Mając na uwadze treść art. 735 § 1i2 k.c. w zw. z art. 487 § 2 k.c. i art. 353¹ k.c. wynagrodzenie z odpłatnej umowy zlecenia może być określone w dowolny sposób, w tym składać się z różnorodnych elementów, lecz ogólną zasadą jest, że wynagrodzenie to powinno odpowiadać wykonanej pracy. Każda należność przewidziana w umowie zlecenia dla zleceniobiorcy, zależna od rozmiaru lub sposobu wykonania zleconego zadania, traktować należy jako składnik wynagrodzenia na mocy przepisów Kodeksu Cywilnego i jednocześnie jako przychód w rozumieniu w.w. przepisów podatkowych i ustawy systemowej.

W świetle powyższego, w ocenie Sądu, dieta na warunkach proponowanych przez wnioskodawczynię, stanowiłaby w rzeczywistości ekwiwalent za wykonaną za granicą pracę zleceniobiorcy, w formie dodatku do wynagrodzenia,

ustalonego, zgodnie z zasadą swobody umów, jako gratyfikacja za wyżej wycenianą pracę poza granicami Polski. Niejasne jest przy tym nieskorzystanie przez nią z możliwości sięgnięcia do konstrukcji diety z rozporządzenia, możliwe odpowiednio w przypadku umów cywilnoprawnych. Zatem głównym celem diety wnioskodawczyni, w świetle przedstawionych przez nią planowanych regulacji, jest uzupełnienie wynagrodzenia za pracę w danych warunkach, a nie zwrot wydatków związanych z wykonaniem zleconego zadania za granicą. Taki rzeczywisty cel przedmiotowej diety wynika nie tylko z językowej wykładni przedstawionego zarysu umownych warunków przyznawania diety, ale także z ogólnej konstrukcji proponowanej umowy zlecenia. Wynika z niej bowiem, że Belgię i Holandię określono jako stałe miejsce wykonania zleconych prac. Tym samym generalnie wątpliwym staje się sięganie do konstrukcji diety z tytułu podróży służbowej zleceniobiorcy.

Odnosząc się nadto do perswadowanej przez wnioskodawczynię wykładni pojęcia diety przysługującej zleceniodawcy i „odpowiedniego” stosowania § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r. do diet z umowy zlecenia, należy wskazać, nie jest ona zgodna ani z prawidłowymi zasadami wykładni językowej, ani systemowej i celowościowej.

Zdaniem Sądu przede wszystkim sięgnięcie do właściwego „potocznego” rozumienia pojęcia diety i wynagrodzenia, czyni twierdzenia wnioskodawczyni nietrafnymi. Zgodnie bowiem z internetowym Słownikiem Języka Polskiego PWN „dieta” jest: wynagrodzenie z tytułu pełnienia szczególnej funkcji, bądź: suma przeznaczona na koszty utrzymania w podróży służbowej. Z kolei przez „wynagrodzenie” rozumieć należy zapłatę za pracę. Skoro zatem dieta proponowana przez wnioskodawczynię nie będzie powiązana z wyżywieniem i zakwaterowaniem, ale z faktycznym wykonywaniem zleceń na terenie innego niż Polska kraju, to zdecydowanie bliższa jest potocznemu pojęciu wynagrodzenia.

Ponadto odmienne interpretowanie pojęcia diety i podróży osoby świadczącej usługi od diety dla pracownika i jego podróży służbowej, prowadziłyby do niczym nieuzasadnionego uprzywilejowanie w tym zakresie tej pierwszej formy zatrudnienia, co w żadnym razie nie odpowiada standardom konstytucyjnym (por. orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 lutego 2010 r. w sprawie P 16/09, OTK-A 2010/2/12, Dz.U.2010/31/167). Założeniem ogólnym ustawodawcy (wyrażonym m.in. w § 5 ust. 2 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r.) jest bowiem ujednolicenie zasad dotyczących wyłączeń z podstawy wymiaru składek niektórych należności otrzymywanych przez osoby wykonujące pracę (czy to na podstawie umowy o pracę czy też umowy cywilnoprawnej). Interpretacja przedstawiona przez wnioskodawczynię wskazująca na szersze pojęcie diety i podróży służbowej zleceniobiorców sugeruje tymczasem uprzywilejowanie osób świadczących pracę na innej podstawie niż stosunek pracy, co byłoby całkowicie niezrozumiałe i sprzeczne z systemowo wspieranym modelem zatrudnienia w ramach stosunku pracy.

Wobec powyższego za prawidłową należało uznać interpretację organu rentowego, że do przedmiotowej diety, jako należności ustalonej wbrew odpowiednim zasadom dotyczącym diet pracownika z rozporządzenia, nie ma zastosowania § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Odnosząc się na koniec do argumentacji odwołującej się, dotyczącej wydania przez organ rentowy decyzji z naruszeniem przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, należy wskazać, że nie zasługuje ona na uwzględnienie. W postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zastosowanie znajdują przepisy kodeksu postępowania cywilnego, a nie przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, w związku z czym nie ma możliwości badania w świetle przepisów tego kodeksu prawidłowości wydanej przez organ rentowy decyzji. Sąd ubezpieczeń społecznych - jako sąd powszechny - może i powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego, jako przedmiotu odwołania. Stwierdzenie takiej wady następuje jednak tylko dla celów postępowania cywilnego i ze skutkami dla tego tylko postępowania.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.